

Ex. D. de l'Ofici
Reidatà (wint)
Louis Millet



Director de l'Ofici Català

Comptroller
Palau de la Música Catalana

Alta de San Pedro, 13

Barcelona

R 357

Dr. D. Lluís Millet

Reida 12-XII-21

Molt Dr. nostre: Havent llegit en « El Ideal », diari d'aquesta localitat, una conversa que tingue amb vostè el senyor S. M^{re} Sabater M^{re}, sobre els Orfeons de Reida, que incluíem en aquesta carta, ens decidim a contestar-li sobre el particular i posar així les coses en el seu lloc.

Don dit senyor que « els orfeons, abans es sostenien, potser per a mantindre una competència poc recomanable, potser per l'external que rebien de l' *Schola Cantorum* ». No és ni una ni altra cosa; puix no creiem nosaltres que sigui poc recomanable una competència que no desitja la caiguda de l'altra entitat, sinó el propi millorament, fent treballar incansable-

ment als que la regeixen, en grandint l'esperit
i la voluntat dels que la còmposen i loçant
resultats incalculables. Tampoc admitem que
els orfeons es mantinguessin « per l'estímul que
reben de l'*Schola Cantorum* », perquè quan
aquells es trobaven en sa major esplendor, e-
questa encara no existia.

Parla de l'Unió d'Orfeons, i on això te-
nim que dir-li, que un altre cop es va inten-
tar, i sinó va donar els resultats esperats,
no va ésser perquè els orfeonistes no la de-
ntessin a questa unió, que podia fer de tres
mitjans orfeons, un de ferm, nombros i dig-
ne de la terra lleridatana, sinó que fou per
culpa dels personalismes que imperen en la nos-
tra ciutat i que destrueixen els més grans projec-
tes. Vitem certis que si els que intervingueren
en dites negociacions, haguessin rigut orfeonis-
tes i sentíem en el seu cor la flama ardora

sa d'amor a Catalunya i al seu cant, els resultats
foren uns altres.

Presenta el senyor Sabater com a principal
mitjà per a conseguir aquesta unió, la vinguda
de l'Orfeo Català e Kleida. Nosaltres així
ho creiem; puix, al sentir a la gloriosa entitat
catalana, al admirar el seu art i contem-
plar la seva animositat per Catalunya, re-
fermaria el nostre esperit, animant-lo a rea-
litzar més sacrificis i encendria altre cop la
flama ardorosa en els cors dels que, ja des-
animats, la tenen apagada. Mes no creiem
possible realitzar-ho, puix els únics que, pot-
ser podrien portar-la a caps, els únics que
treballarien amb dalit per a que l'excursió
a nostra ciutat de l'Orfeo Català fos un fet,
sens reparar en sacrificis, foren els vers orfeonis-
tes lleidatans, i el seu estat econòmic el ho
permet.

Els aspeons de Lleida el que necessitan és molta protecció per part dels que poden i deuen fer-ho, i aquesta protecció, aquesta ajuda, no la tenen. Durant un any el nostre Bisbe d'Alldatà, per complir un deure de catalanitat i patriotisme, ha estat sense local, i ningú li ha donat la mà per a lluitar-lo de l'abim en que anava a caure; ningú, ni els que es diuen catalans i aimants de la vostra obra, li ha ofert el més petit local, ni li ha prestat l'apoi a mida de les seves forces. ¡Una obra, que com la vostra, porta per lema, la moral, l'art i la Patria, no pot morir! ¡Sempre hi queda el caliu!

El caliu que conservava el l'Alldatà, s'ha tornat en foc, i aquest foc ha anat creixent i encenent-se en els nostres cors. T ara, ja tenim local, ja em retornat a la nostra terra, i si bé en un principi nom poes, aug-

menta de dia en dia el nombre d'orfeonistes.

Saludeu de part nostra als choristes de l'Orfeo' Catala', i digaulos-hi, que a l'leida encara hi ha germans seus que treballen incansablement i realitzen tota classe de sacrificis per a enlairar a l'ard i a Catalunya; i que mentre tinguin alé, mentre els seus llavis puguin pronunciar una sola paraula, cridaran: 'Viva Catalunya!' i entonaran el «Canta la Senyera».

Els orfeonistes de l'ORFEO' LEIDATÀ

Pels homes:

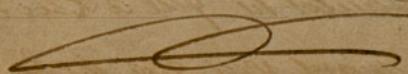
Antoni Virgili

Lluís Turó

Faume Yili

Per les noies:

Gerena Villanueva

 3 Pilar Trueta

Rosita Sabate

 Anita Doz

Una conversa amb el Mestre Millet

El Palau de la Música Catalana estava curull de gent, fins al extrem de que enlloc hi quedava un sol seient buit. L'Institut Català de Rítmica i Plàstica era l'encarregat de donar el quart dels nou concerts que l'Orfeó Català ha organitzat enguany.

Els aplaudiments foren grans i entusiastes, lo qual prova que'l públic ha entrat de ple en aquest bellíssim espectacle de música, de ritme, de plàstica i de bellesa extraordinària.

Si res més no hagués conseguit en Llongueras, ja n'hi hauria prou per a que mereixés eterna gratitud per haver conseguit depurar el gust popular i interessar a tots els elements, sense distinció, amb uns espectacles que no tenen la picardia de certes dances ni de certs cants i's formenten únicament un nobilíssim sentit de bellesa i art exquisits.

Les interpretacions de plàstica animada, segons els mètodes del gran J. Dalcroze foren, com sempre, l'essència de la festa. Aquestes interpretacions plastilitzant motius musicals dels grans mestres de la música, conforme a una interpretació fonament sentimental, tenen una força d'expressió emotiva que encanten i acaben de completar l'obra musical aditant-li un col·lorit i un relleu deliciosos.

Els aplaudiments foren molts i merescuts. La sessió fou d'aquelles que porten un consol i una onada d'optimisme que compensen al espectador de la traïdoria de les misèries que a cada pas ens ataquen per on més mal ens poden fer.

Acabada la sessió, tinguérem el gust de saludar al mestre Millet, qui ens acollí amb una gran efusivitat.

El primer que va fer el mestre fou preguntar-nos pels orfeons de Lleida.

—Què fan els orfeons?

—Els orfeons de Lleida o han mort ja tots o serveixen tan poca vitalitat que hom els pendria per morts.

—Quina llàstima! I no hi ha ningú en tota Lleida que's estimi prou per a no deixar-los morir? No hi ha a Lleida un xicot de bon voluntat que sigui capàs de mantindre'l caliu?

—Què li diré jo? No du esser-hi quan no surt. Abans e sostenien

potser per a mantindre una competència poc recomanable, potser pel estímul que rebien de l'actuació de la Schola Cantorum. El fet és que, una vegada desapareixent aquest Orfeó, els altres dos ja no han donat cap més mostra de vida.

—Quina llàstima! Quina llàstima!

Peró, i la gent, què hi diu? Que no hi ha afició a la música?

—Es molt especial l'afició musical de Lleida. Darrerament han donat concerts en Costa i en Cassadó i han tingut ben prop d'un fracàs de públic. En canvi la Barrientos, amb uns preus doble que'ls que regien pels concerts d'aquests dos artistes, va omplir un teatre quatre vegades més gran.

—I els orfeonistes, que ja s'hi conformen en no cantar?

—Be s'hi deuen conformar quan han deixat que les coses arribessin a aquest punt.

—Aixó no pot ésser, vaja!

—Vosté hauria hagut de treballar més per a aconseguir la unió dels orfeons de Lleida, aleshores ja era més difícil que la vida orfeònica hagués desaparegut.

—Aixó, aixó s'haguera hagut de fer, unir els orfeons i fer-ne un de ben ferm.—

La conversa s'interrompí un moment. El mestre Millet, com mesurant la magnitud del contratemps, de sobte afegí.

—Hauríem de vindre nosaltres a Lleida.—L'Orfeó Català aquest any vol fer-ne alguna d'excursió. Hem estat a totarreu de Catalunya menys a Lleida, i en tenim ganes de venir.—

I com el s'anés entusiasmant amb l'idea, continuà amb més animació.

—Que no podrien organitzar la vostés la vinguda nostra?

—Es pot intentar. Però, si és tant cñescut el pressupost!

Tenint en compte la tasca patriòtica que vostés vindrien a fer a Lleida, la vinguda de vostés hauria d'ésser a basa de sacrifici, sacrifici per part de tots a fi de que l'èxit econòmic no's convertís en un fracàs.

—Cóm es podria arreglar el nostre hostatge?

—Ja és difícil. A les fondes no n'hi hauria ni per a la mitat de vostés.

—I no hi ha a Lleida un edifici, un local prou gran per a utilitzar-lo com a hostatge?

—Local potser no'n mancaria, però lo que no hi haurien son llits.

—Doncs treballen per a trobar cases particulars, col·legis, lo que sigui, perquè lo que s'havia dit de donar dos concerts en un dia no pot

ésser. En dos dies, passant una nit a Lleida, si, i aleshores el pressupost ja no ho resulta car. Cubriríeu gastos de sobres.

Vegi si la poden organitzar la nostra vinguda per allà a la primavera. Nosaltres en tindríem una gran alegríia.

—Es pot intentar. El que puc fer jo és donar compte d'aquesta conversa en EL IDEAL i veurem si per ella s'inicia alguna cosa.

—Sí, fassi ho. I treballin vostés per la seva part. A veure si podem aixecar-ho tot alló.

—Tant debó!

La conversa girà cap a un altre indret, però nosaltres formàvem el propòsit de donar lo a conèixer a aquí el desig del mestre Millet, i ho hem complert.

I no cal dir si pel bé de Lleida i pel del art, si ho desitjarem que aquesta idea es portés a cap.

Per ara, tot el que podem fer per a la seva realització ja ho hem fet. Ara, qui més hi pugui que més hi fassi.

A. SABATER MUR.